

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень про практику Суду № 131

Червень 2010

Швіцгебель проти Швейцарії - 25762/07 ***(Schwizgebel v. Switzerland)***

Рішення 10.6.2010 [Секція I]

Стаття 14

Дискримінація

Незаміжній жінці певного віку відмовлено в усиновленні другої дитини: *немає порушення*

Факти – Після усиновлення першої дитини в 2002 році, заявниця, одинока жінка 47 років, звернулася за рішенням на отримання права усиновити другу дитину. Однак, всі її звернення були відхилені, у тому числі Федеральним судом в останній інстанції в 2006 році.

Право – Стаття 14 у поєднанні зі статтею 8: (а) *Можливість застосування* – справа стосувалася процедури надання дозволу на усиновлення. У законодавстві прямо дозволено усиновлення одинокою особою до досягнення нею 35 років. Оскільки отримання такого дозволу було необхідне для будь-якої особи, яка бажала усиновити дитину, обставини справи підпадали під дію статті 8. На додаток, заявниця стверджувала, що вона зазнала дискримінації за ознакою віку при здійсненні права, гарантованого національним законодавством. Її вік мав вирішальне значення для відхилення її звернення національними органами влади. Таким чином, стаття 14 у поєднанні зі статтею 8 підлягала застосуванню у даній справі.

(Б) *Суть скарги* – Заявниця могла стверджувати, що вона стала жертвою відмінності у поводженні у порівнянні з молодшими одинокими жінками, які за тих же обставин могли б отримати право усиновити другу дитину. Відмова у задоволенні її прохання переслідувала законну мету захисту добробуту та прав цієї дитини. У 1998 році заявниця у віці 41 року отримала дозвіл на усиновлення першої дитини. Що стосується усиновлення другої дитини, в 2006 році Федеральний суд дійшов висновку, що різниця у віці між заявницею та усиновленою дитиною (від 46 до 48 років) була надмірною і суперечила

інтересам дитини. У правових системах держав-членів Ради Європи не існувало спільного підходу щодо права на усиновлення одинокими особами, максимальної та мінімальної вікової межі для усиновлювачів або різниці у віці між усиновлювачем і дитиною. Отже, швейцарська влада мала широкі межі розсуду. Як національне законодавство, так і рішення, прийняті в даній справі здавалося, узгоджуються із рішеннями, прийнятими у більшості державах-членів Ради Європи і, крім того, відповідають міжнародному праву, яке підлягало застосуванню. У даній справі не могло бути виявлено жодної довільності: рішення національних органів влади, прийняті у рамках змагального процесу, були обґрунтованими. Вони врахували не тільки найкращі інтереси дитини, яка мала бути усиновлена, але також інтереси уже усиновленої дитини. Більше того, критерій різниці у віці між усиновлювачем та дитиною не був викладений в законодавстві абстрактно, але застосовувався Федеральним судом гнучко і з урахуванням обставин ситуації. Не були ані необґрунтованими, ані довільними аргументи національних судів про те, що усиновлення другої дитини, навіть у віці близькому до віку першої дитини, становило б додатковий тягар для заявниці або, що сім'ї з більш, ніж однією усиновленою дитиною, стикаються з більшою кількістю проблем. В такій категорії справ очевидна необхідність використання статистики і неминучість ступеня спекуляція. Беручи до уваги широкі межі розсуду держав у цій сфері та необхідність захисту інтересів дітей, відмова надати дозвіл на усиновлення другої дитини не суперечила принципу пропорційності. Оскаржувана різниця в поводженні не була дискримінаційною в розумінні статті 14.

Висновок: немає порушення (одноголосно).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du

Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)